

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.619/2013/5.szám

A Kúria a dr. Nagy Gábor ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Weisz Brigitta jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. június 10-én kelt 4.K.28.178/2013/6. sorszámu jogerős ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.28.178/2013/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesnél az adóhatóság 2002-2006 évekre vonatkozóan személyi jövedelemadó ellenőrzést végzett, majd a megismételt eljárás során már 2003-2006 évekre szűkítette le a vizsgálatot. Annak eredményeként a 2004-2006 évek tekintetében személyi jövedelemadó-hiányt állapított meg 316.076.573 Ft összegben, mely után 157.992.384 Ft adóbírságot és 149.896.644 Ft késedelmi pótlékot számított fel. A felperes jövedelmét becsléssel határozta meg, miután a felperes vagyongyarapodásával, az életvitelére fordított kiadásaiival nem álltak arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege. A felperes által megjelölt kölcsönadókat nyilatkoztatták, azonban úgy ítélte meg, hogy tőlük a felperes az ott megjelölt összegű kölcsönöket nem kapta meg. Határozatban részletesen indokolta, hogy mely bizonyítékok alapján vetette el a kölcsönadások tényleges megtörténtét.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes az első fokú határozatot megváltoztatta és a felperes terhére 273.476.643 Ft

adókülönbözetet állapított meg, melyet egyben adóhiánynak is minősített, az adóhiány után adóbírságot, illetőleg késedelmi pótlék fizetési kötelezettséget is rögzített.

A felperes keresete folytán eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a keresetet elutasította. Hivatkozott az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 109. § (3) bekezdésében foglalt azon előírásra, hogy az adózónak hitelt érdemlő adatokkal kell igazolni a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést. Így a felperesnek kellett bizonyítania a közigazgatási perben, hogy Gy. I-től 2000-ben 137 millió Ft, P. Gy-től 2001-ben 165 millió Ft, valamint P. F-től 2002-ben 300 millió Ft kölcsön volt a fedezete a 2005-2006 években felmerült kiadásainak. Az ítélet hangsúlyozta, hogy a felperesnek kétirányú bizonyítási kötelezettsége állt fenn. Ha a pénzösszeg 2005-2006 évi rendelkezésre állását nem igazolja, úgy nem szükséges a másik körülmény - kölcsönadások megtörténtének - vizsgálata, mivel ennek bizonyítása önmagában nem elegendő a becsléssel megállapított jövedelem megdöntéséhez.

Kiemelte azt is, hogy az adóhatóságnak nem volt kötelezettsége a magánszemélyeknél ellenőrzés keretében vizsgálatot folytatni a kölcsönök kapcsán, mivel az ellenőrzésre az Art. 164. § (1) bekezdése szerinti tiltó szabály miatt - az elévülés okán - nem volt jogi lehetősége. Ebből következően a felperest terhelte az ügyletek megtörténtének bizonyítása. Az adóhatóság kötelezettsége abban állt, hogy okszerűen értékelje az elévült időszak vonatkozásában előterjesztett bizonyítékokat. A bíróság vizsgálódása kiterjedt a pénz tartásának körülményeire, így a ... Bank által készített széf felnyitásáról és bezárásáról történő dokumentumokat is vizsgálat alá vonta. Elfogadta az alperesnek arra történő hivatkozását, hogy a széfhasználattal kapcsolatos dokumentum hitelt érdemlően a több százmillió forint rendelkezésre állását nem bizonyítja. A felperes által felhozott bizonyítékokat tartalmuknál fogva nem találta alkalmasnak az Art. 109. § (3) bekezdésében előírt becsléssel megállapított adóalap megdöntésére. Nézete szerint a felperes által bizonyítani kívánt tény még egymásra támaszkodva sem igazolja és tanúsítja, hogy a felperes több százmillió forinthez jutott kölcsön címen, és ezen összegek széfben tartása fedezte a 2004-2006 évek kiadásait. Miután a felperes nem bizonyította a kiadásához szükséges jövedelem rendelkezésre állását, ezért nem bírt jelentőséggel, hogy a nem bizonyított jövedelmet milyen jogcímen szerezte meg.

A felperes felülvizsgálati kérelme elsődlegesen a jogerős ítélet és ezzel összefüggésben az alperesi határozatnak az első fokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezésével az első fokú hatóság új eljárásra történő kötelezésére irányult, másodlagosan az

ítélet megváltoztatásával az adókülönbözet, illetőleg adóbírság és késedelmi pótlék törlését indítványozta. Álláspontja szerint a felperes teljes bizonyító erejű magánokirattal és a szerződő felek egybehangzó nyilatkozatával bizonyította a jogügyletek létrejöttét, sőt, az eljárás későbbi szakaszában a jogügyletkezhez kapcsolódóan banki bizonylatot is csatolt és releváns nyilatkozatot tett az igénybe vett széfszolgáltatásra vonatkozóan. Szerinte a bíróság megsértette a Pp. 8. §-ában foglaltakat, mivel a felperes bizonyítási indítványát elutasította, ugyanakkor az ítélet indokolásában arra hivatkozott, hogy a felperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének. Iratellenesen és súlyos tévedéssel jutott el a végkövetkeztetéshez, mely alapján megsértette a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakat is. Nem volt figyelemmel az adóhatósági eljárás során felmerült hibákra, így a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban Ket.) 2. § (2) bekezdés, 50. § (1) bekezdés és az Art. 97. § (4) és (6) bekezdésében foglaltakra.

Az alperesi felülvizsgálati ellenkérelem az alperesi határozatban és a per során tett nyilatkozatai alapján kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság álláspontja szerint az első fokú jogerős ítélet mindenben törvényes. Az első fokú bíróság alaposan feltárt tényállásból jogszerű következtetést vont le, s ennek eredményeképpen utasította el a felperes keresetét. Kitért valamennyi felperesi felvetésre, azok alaptalanságát részletesen indokolta, az ítélet megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésének is. Helytállónan utalt arra, hogy nem elegendő a kölcsönszerződések, a kölcsönök valóságban történő megvalósulásának bizonyítása, hanem annak igazolása is szükséges, hogy a 2000., 2001-ben kapott kölcsönből fedezte 2005., 2006. évi kiadásait.

E körben vizsgálta a banki széfnaplókat és helytállónan jutott arra a következtetésre, hogy azok csak a széf látogatását igazolják, azonban az abban elhelyezett vagyontárgyakra vonatkozóan semmiféle információval nem szolgálnak. Jogszerűen hivatkozott az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban a Kúria a rendelkezésre álló adatok, iratok alapján dönt, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs lehetősége. Erre csak egészen kivételes esetben kerülhet sor, hogyha a bizonyítékok mérlegelése iratellenes, kirívóan okszerűtlen, logikátlan. Jelen esetben ilyen indok a felperesi érvelés ellenére sem állt fenn.

A bíróság a felperes által indítványozott tanúkat meghallgatta, illetve ítéletének indokolásában kitért arra, hogy miért mellőzte P. F. tanúként történő meghallgatását. Alaptalanul hivatkozott

tehát a felperes arra, hogy a bíróság megszegte a Pp. 8. §-ában foglaltakat, illetve nem volt figyelemmel a Ket. 50. § (1) bekezdésben, az Art. 97. § (4) és (6) bekezdésében foglalt, az alperest terhelő bizonyítási kötelezettség megszegésére. Mint ahogy a Kúria a fentiekben már utalt arra, a bíróság részletesen indokolta, hogy miért került sor a kölcsönök tekintetében azok visszautasítására, és miért helyezkedett arra az álláspontra, hogy az Art. 109. § (3) bekezdése alapján a felperes bizonyítása miatt nem hitelt érdemlő.

A fentiek alapján a Kúria nézete szerint az első fokú bíróság ítélete jogszerű, ezért a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján azt hatályában fenntartotta.

A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2014. május 29.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,
Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**